

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Viure la Setmana Santa

La Setmana Santa comença amb el Diumenge de Rams de la Passió de nostre Senyor Jesucrist, que uneix el triomf de Crist —aclamat com a Messies pels habitants de Jerusalem— i l'anunci de la Passió amb la proclamació de la narració evangèlica en l'eucaristia. Alguns consells per a viure els dies sants:

—Encara que canviem de paisatge, informar-nos dels horaris dels sants oficis de l'església més pròxima i participar-hi activament.

—Dedicar un temps a la reflexió i a la pregària, especialment quan visitem la Reserva Solemne, on honorem la presència real de Jesús en l'Euca-

ristia. També la muntanya i l'horitzó del mar ens hi poden ajudar.

—Respectar el silenci i el recolliment d'aquests dies, fugint de diversions sorolloses o poc apropiades.

—Aprofitar les ocasions que se'ns proposen per a fer un repàs de la pròpia consciència i acostar-nos sense por a rebre el perdó diví en el sagrament de la penitència.

—Viure amb esperit d'oració les expressions populars d'aquests dies (benediccions de rams, processons o viacrucis...).

—Fer un bon àpat en família el dia de Pasqua, que es noti que és una gran festa per als cristians.

Diumenge de Rams | Cicle C

Lectura del llibre del profeta Isaïes (50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial (Salm 21)

Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (19,28-40)

Aquest evangeli es llegeix abans de processó. Dins la missa es llegeix el text de la Passió: Lluc 22,14-23,56

En aquell temps, anava al davant al davant pujant a Jerusalem. Quan era a prop de Bet-Fagué i de Bet-Hània, a la muntanya de les Oliveres, envià dos dels seus deixebles amb aquest encàrrec: «Aneu al poble d'aquí al davant i, entrant hi trobareu un pollí fermat, que ningú no ha muntat mai. Deslligueu-lo i porteu-lo. Si algú us preguntava per què el deslligueu, respondreu que el Senyor l'ha de menester.» Els dos que Jesús enviava se n'anaren i ho trobaren tot tal com Jesús els ho havia dit. Mentre deslligaven el pollí, els amos els digueren: «Per què els deslligueu?» Ells respongueren: «El Senyor l'ha de menester.» Portaren el pollí a Jesús, el guarniren tirant-li els mantells a sobre i hi feren pujar a Jesús.

A mida que Jesús avançava, estenien els mantells pel camí. Quan s'acostava a la baixada de la muntanya de les Oliveres, tota la multitud dels seus addictes, plena d'alegria, començà de lloar Déu a grans crits per tots els prodigis que havien vist, i deien: «Beneït sigui el rei, el qui ve en nom del Senyor. Pau al cel, i glòria allà dalt.»

Alguns fariseus que anaven amb la multitud li digueren: «Mestre, renya els teus seguidors.» Ell respongué: «Us asseguro que, si aquests callessin, cridarien les pedres.»

2

full

Les portes de la Setmana Santa | Mn. Marc Majà Guiu.....

Hem arribat al Diumenge de Rams, el compte enrere en la vida del Senyor. Avui la multitud de pelegrins jueus que havia pujat a Jerusalem per celebrar-hi la festa de Pasqua surt a les portes de les muralles de la ciutat per acollir i aclamar Jesús, identificat com a rei: «Beneït sigui el rei, el qui ve en nom del Senyor. Pau al cel, i glòria allà dalt!»

Aquest acolliment entusiasta, però, sabem que, malauradament, acabarà essent un acolliment ambigu. I és que les portes de Jerusalem, que avui reben Jesús exaltant-lo com a fill de David, d'aquí a pocs dies seran les portes que l'expulsaran acusant-lo de blasfem i malfactor. Quines escenes tan

diferents les que presenciaren aquestes mateixes portes: l'entrada gloriosa, d'una banda, i la sortida fracassada cap al Calvari, de l'altra!

Avui, juntament amb tota l'Església, entrem en la Setmana Santa. El Senyor, a través de la seva Passió, Mort i Resurrecció, vol passar aquests dies per la porta de cada un de nosaltres. De quina manera el deixarem passar? ¿Com una porta hipòcrita que l'aclama superficialment, o com una porta tancada que l'expulsa? Enguany, especialment, sabem que ens cal acollir-lo a través de la porta de la fe, és a dir, escoltant-lo com a bon Mestre, seguint-lo com a Salvador i confessant-lo com a Déu i Senyor.

«Crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato; passus et sepultus est» | Romà Casanova, bisbe de Vic

La fe cristiana professa de Jesucrist, el Fill de Déu nascut per la nostra salvació, uns fets que semblen contradictoris amb la seva condició: fou crucificat, mort i sepultat. El credo passa directament del fet que nasqué de la Verge Maria a la passió i mort. Sembla com si l'objectiu de l'encarnació i del naixement no fos altre que la seva mort. Ja en el moment de confessar l'Encarnació s'expressa el motiu «per nosaltres els homes i per la nostra salvació». En la fe de l'Església, l'encarnació i la redempció estan íntimament unides. El qui ha baixat del cel ho ha fet per salvar la humanitat. Déu no ha nascut per a res més que per a morir d'amor.

En el nostre credo apareix el nom de Ponç Pilat, prefecte de Judea de l'Imperi Romà. Aquesta referència —l'únic nom propi, exceptuant els de la Trinitat Santíssima i de Maria, la mare del Senyor— expressa la historicitat dels fets ocorreguts per a la nostra salvació i, a més, també ens ajuda a entrar en el misteri de la mort del Senyor. La mort de Jesús no fou fruit d'un atzar tràgic, ni d'un accident imprevis, ni d'una sèrie de circumstàncies malaurades. Les causes històriques de la mort són múltiples, i són també múltiples els actors d'aquesta voluntat de donar mort a Jesús. L'odi dels dirigents del poble, la traïció de Judes, l'abandonament dels deixebles, la deixadesa de Pilat, el refús de la multitud del poble, la crueltat dels soldats, la força d'una llei aplicada sense justícia... Però, més enllà de les cau-

ses immediates, hi ha una realitat molt més profunda i en la qual tota la humanitat és inclosa: Jesús ha patit, ha estat crucificat, ha mort i ha estat sepultat a causa del nostres pecats, dels pecats de la humanitat.

Però el misteri de la mort de Crist no parla solament de la causa d'aquesta mort, sinó que ens parla sobretot de la seva finalitat. La mort de Crist és redempció, salvació, expiació, redempció per a tota la humanitat. La mort de Crist, unida a la seva resurrecció, és redempció per a tots i cada un dels homes. «No hi ha hagut, no hi ha ni hi haurà cap home pel qual el Crist no hagi patit» (CEC, 605).

El disseny de salvació de la humanitat brota del cor de Déu que estima les seves criatures i les retorna després del pecat a la filiació divina per mitjà del seu Fill mort per nosaltres. Sant Pau ho diu d'aquesta manera: *Déu per nosaltres el féu pecat, aquell qui no havia conegut mai el pecat, per tal que nosaltres esdevinguéssim en ell justícia de Déu* (2Co 5,21). Déu no va plànyer el seu propi fill, sinó que el lliurà per tots nosaltres (cf. Rm 8,32). Jesús, el Fill etern del Pare, l'aliment del qual és fer la voluntat del qui l'ha enviat (cf. Jn 4,34), és el Servent de Déu que carrega amb els pecats del poble (cf. Is 52,13-53,12), és l'Anyell de Déu que lleva el pecat del món (cf. Jn 1,29). L'amor fins a l'extrem (cf. Jn 13,1) de Crist per tots els homes dóna el valor de redempció al seu sacrifici en la creu, a la seva mort salvadora.

Agenda litúrgica de la setmana

24 ■ Diumenge de Rams / Cicle C. Sant Ròmul, màrtir (†302).

Lectures: Abans de la processó: Lluc 19,28-40. Missa Isaïes 50,4-7 / Salm 21 / Filipencs 2,6-11 / Lluc 22,14-23,56

Litúrgia de les hores: Setmana II

25 ■ Dilluns. Sant Ireneu, bisbe; Sant Humbert, abat; Santa Dula, màrtir.
Lectures: Isaïes 42,1-7 / Salm 26 / Joan 12,1-11

26 ■ Dimarts. Sant Brauli, bisbe (ss. VI-VII).

Lectures: Isaïes 49,1-6 / Salm 70 / Joan 13,21-33,36-38

27 ■ Dimecres. Santa Lídia, màrtir.
Lectures: Isaïes 50,4-9a / Salm 68 / Mateu 26,14-25

28 □ Dijous Sant. Sant Gontrà, laic (†592).

Lectures: Èxode 12,1-8,11-14 / Salm 115 / 1Corintis 11,23-26 / Joan 13,1-15

29 ■ Divendres Sant. Santa Paula Gambarra, verge (†1515).

Lectures: Isaïes 52,13-53,12 / Salm 30 / Hebreus 4,14-16; 5,7-9 / Joan 18,1-19,42

30 ■ Dissabte Sant. Sant Joan Clímac, monjo (ss. VI i VII).

31 □ Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor / Cicle C. Sant Amadeu, laic (1435-1472). Sant Benjamí, màrtir (†424). Santa Balbina, verge (s. II).

Lectures: Vetlla: Després dels textos de la Llei i dels Profetes, Romans 6,3-11 / Salm 117 / Lluc 24,1-12. Missa del dia: Fets 10,34a.37-43 / Salm 117 / Colossencs 3,1-4 / Joan 20,1-9. Per a la Missa vespertina, l'Evangeli pot ser: Lluc 24,13-35

«Setmana Santa», de Salvador Espriu | Carles Riera

En l'escaiença del centenari del naixement del poeta Salvador Espriu (1913-1985), val la pena de llegir o rellegir la seva obra. Un llibre no pas fàcil, però sens dubte sorprenent i suggeridor, és el titulat *Setmana Santa* (1971). En aquest article ens limitem a fer-ne un succint comentari.

Espru, ja ho sabem, es definia com a agnòstic (així ho expressà, per exemple, en la relació epistolar que mantingué amb el monjo montserratí Maur M. Boix); més concretament, com un «agnòstic reverent». Però tenia un gran coneixement bíblic i durant tota la vida s'interrogà pel fet religiós: era intensa la seva preocupació pel sentit de l'existència, i la Passió de Crist i la Setmana Santa foren temes recurrents d'inspiració. (En la narració *Laia*, el capítol XV, titulat «Setmana Santa», és una mescla i un resum de les setmanes santes de la infantesa d'Espriu a Arenys de Mar i a Viladrau, segons explica ell mateix. I l'any 1962 ja va escriure una *suite* de nou poemes a propòsit de la celebració de la Setmana Santa de Tarragona, integrats, després, dins el poemari de 1971.)

Els crítics literaris solen estar d'acord a definir l'obra *Setmana Santa* com un cant nu, impactant, amb una deliberada recerca de la musicalitat, que descriu un estat desolador de l'actitud moral de l'home a la terra i el seu paper en el cosmos, amb una clara voluntat d'actualitzar els fets bíblics, inspirant-se també en la mística jueva; el poeta, angoixat, cerca la veritat al final del camí.

Diferents tempos

Els quaranta poemes del conjunt queden distribuïts en diferents *tempos* o moviments, ajudant-hi distintes classes de composició i mètrica.

En els quatre primers versos hi ressona el pròleg de l'evangeli de sant Joan:

*Eterna, noble una paraula
en l'arrelada sequedat.
Ara, llum vell, ets apagat,
i ja ningú no seu a taula.*

Es refereix, és clar, als coneguts passatges: «Al principi existia el qui és la Paraula ... La llum resplendeix en la foscor, i la foscor no ha pogut ofegar-la ... Existia el qui és la llum veritable ... Era present al món que per ell ha vingut a l'existència, i el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva i els seus no l'han acollit» (cf. Jn 1,1-11). El poemari parteix d'un estat negatiu (eixutesa del sentiment religiós, manca de llum i d'acolliment: «un sopar d'amargues herbes», dirà, ben distint de la cena d'amor de Jesús).

Llavors, l'home turmentat pel crim, per la mort, reclama «el lliure dret d'examinar / lleis, fonaments, límits, raons, / rengles d'enigmes sense fons».

Vénen després uns versos inspirats en l'espectacle de les processons de Setmana Santa, amb fets, personatges, motius essencials dels evangelis relacionats amb el món d'avui; són versos molt curts, a ritme de tambor (imiten el pas dels Armats). Sols una mostra:

*Posa l'amo
fred marxamo
a la meva solitud
i en un sac
se m'emportava
per greixors
de multitud.*

*Cremen l'aire
blens de ciris:
ara ve
la processó,
quietud
arreglerada
que segueix
tocs de tambor.*

A continuació hi ha visions còsmiques, inquietuds existencials, el temps, la mort, l'infinit, Déu, la veritat. És a dir, partint de la idea d'un món caòtic, dement, on l'home pul·lula enmig de la dansa de la mort i del temps, el poeta acara les angoixes de l'existència humana. Així, el poema IX (que és una tanka, estrofa clàssica japonesa) reprèn els motius de la paraula i de la llum dels primers versos i formula la pregunta (en tot el poemari, la interrogació és un element fonamental):

*Qui demanava
avui unes paraules
que l'acompanyin?
Llums en aquest seguici
de la mort caminada.*

La «mort caminada» fa referència a la processó, però també al camí de la vida. Aquest «fer camí» amb Jesús pot provocar angoixa, por, fugida, covardia, com va passar a Pere, que negà tres vegades el Mestre, tema que el poeta recull en els seus versos:

*Han ofert
a la por
que s'escalfi
ran de teies
enceses
de poc.*

*Preguntat
per tres cops,
l'esglai nega
mots i tractes
amb l'home
rebel.*

*De molt alt
el colpeix
la mirada.
A trenc d'alba
cantaven
els galls.*

Com recull també, per exemple, uns versos al·lusius a l'episodi de la conversió de sant Pau, camí de Damasc:

*Pots omplir
tot el buit
de somriures,
enlairat
al seient
del saber.*

*Ben muntat
al cavall
que t'és dòcil
t'hi mantens
com un destre
genet. [...]*

*Però sents
com s'esmuny
de la sella
la certesa
de ser
tu mateix.*

I, més endavant, diu, encara: «Per quin camí et pot ferir la llum / i amb dard mortal abatre't del cavall?»

És colpidor el poema centrat en la figura de Maria Magdalena, la primera estrofa del qual fa així: «Potser creieu / gens de fiar / uns ulls que tant / han estimat?»

I en l'últim poema del llibre (primera estrofa), l'autor torna a parlar del camí i pregunta (fent un manlleu de l'himne litúrgic llatí *Victimae paschali laudes*; concretament, de la frase «Dic nobis, Maria, / quid vidisti in via?»):

*Què veies al camí?
Guspires que encenien
un foc en l'alta nit.*

En aquest «Guspires ... en l'alta nit» s'hi veu —s'hi pot veure— una referència a la llum de Déu. Clou el poemari una estrofa a tall d'advertiment (amb una clara referència a Pilat que es nega a treure la inscripció «El rei dels jueus» de la creu):

*No provis de tocar-me
cap mot, si et sembla trist.
Prou saps que no podries:
el que he escrit és escrit.*

Per acabar

El «crit punyent» que llança Espriu en l'obra *Setmana Santa* no deixa indiferent el lector, sinó que el convida a pensar; això juntament, no cal dir-ho, amb el gaudi del seu dir poètic.

Fa entendre un autor tan profund, turmentat, que es definia a si mateix com un home «vacil·lant i insegur de soca-rel».

Amb una bona dosi de sornegueria, Espriu deia que «fóra massa neci i absurd» d'esperar que l'obra complagués gaire, i, en un acte d'humilitat, afegia que se sabia «més malfiat» d'ell mateix i «de la utilitat» del seu esforç, bo i concloent que s'accontentaria d'imaginar que *Setmana Santa* pogués acompanyar algú en algun moment.

Crònica de la segona visita pastoral a l'arxiprestat de Guillerics-Congost (II)

L'inici de la visita a les parròquies va ser joïós i entusiasta, malgrat la tramuntana matinal del diumenge 28 d'octubre. Santa Eugènia de Berga fou la primera.

El rector, Mn. Manel Torrents, esperava el senyor bisbe a les portes de l'església, mitja hora abans de la missa. Com que encara no hi havia gaire gent, passà a ensenyar-li el campanar que s'està restaurant a fons. Envoltat de bastides com si es tractés d'una immensa bufanda, semblava protegir-se del fred tramuntanal.

Mentre es posava al confessional, es feia catequesi sobre el Pla de Pastoral en aquest Any de la Fe. En l'homilia de la missa estacional, el bisbe centrava l'atenció entorn de l'evangeli del dia (Mc 10). «Vés, la teva fe t'ha salvat», digué Jesús al cec de Jericó. És el que tots hauríem de poder escoltar avui. Si tots som una mica com Bartimeus en la poca vista espiritual, també ho hauríem de ser, implorant la pietat de Jesús, Fill de David.

Acabada l'exposició del Santíssim, pregant per les vocacions, hi hagué els agraïments i salutacions de ritual. Eixint de missa les converses es feren

entorn del Dr. Masnou (a. c. s.) i de la revifalla de coneixences i amistats; allò tan bonic que fa parròquia i agermana la gent de fe.

El dia 1 de novembre, aparegué serè i amb un ventet que feia cantar totes les fulles dels arbres del Montseny i Guillerics. El Sr. Bisbe feu visita a la parròquia de Sant Mateu de Joanet. Lloc idíl·lic. A les nou del matí l'església s'omplia. El Sr. Rector, Mn. Carles Giol presentava la comunitat que reunia germans "procedents d'Arbúcies, St. Hilari, Santa Coloma i Anglès". (Com la Pentecosta, pensava jo... "parts, medes elamites..."). Ens reunim algunes vegades a l'any i amb signes de dinamisme jove, es fan activitats boniques com posar campanes noves i organitzar moments agradables, com la xocolatada que ens espera després de la Missa. El Sr. Bisbe va predicar les Benaurances del dia, exhortant a seguir els exemples dels sants, en aquest any de la fe. I acompanyat de Mn. Carles, visità malats a domicili, i anà al cementiri de Sant Hilari a pregar pels difunts del poble.

Breus

► **Celebracions comunitàries de la penitència.** Amb motiu de l'Any de la Fe, recordem: dilluns 15 de març, a Santa Maria d'Igualada; dimarts 16, a la catedral de Vic; dimecres 27, a la Seu de Manresa. Totes les celebracions, a les 8 del vespre.

Setmana Santa a la catedral. Actes presidits pel Sr. Bisbe: Diumenge de Rams, benedicció i missa a 2/4 de 12 del migdia. Dimarts Sant: a les 11 del matí, Missa Crismal. A les 8 del vespre, celebració comunitària de la penitència per tota la ciutat. Dijous Sant: Missa de la Cena del Senyor a 2/4 de 8 del vespre i de 10 a 11 del vespre, vetlla al Monument. Divendres Sant: A les 10 del matí, Viacrucis. A 2/4 de 12 del migdia, Ofici de Lectura i Laudes. A les 5 de la tarda, Ofici de la Passió

del Senyor. Dissabte Sant: a 2/4 de 12, Ofici de Lectura i Laudes. Vetlla Pasqual a 2/4 d'11 de la nit. Diumenge de Pasqua: Misses a les 10 i 2/4 de 12 del matí.

► Jornada Diocesana de Catequesi

Tindrà lloc el diumenge 7 d'abril a la Cova de Sant Ignasi de Manresa. El ponent serà Mn. Xavier Morlans, que ens parlarà del «Primer anunci, porta i fonament de la catequesi». La inscripció es pot fer a catequesi@bisbatvic.com o al telèfon 93 874 13 01 (podeu deixar el missatge al contestador). Cal notificar clarament si us quedareu a dinar o no. La data límit d'inscripció és el 29 de març. *El mateix dia de la jornada també s'acceptaran inscripcions, però no per a dinar.*

Traspàs de Mn. Jaume Furnols i Padrós

Va morir a Vic el dia 20 de febrer del 2013 a l'edat de vuitanta-cinc anys. Havia nascut a Sant Pere de Torelló el 28 d'octubre de 1927. Després dels estudis al Seminari Canciliar de Vic, va ser ordenat prevere l'any 1953.

La vida parroquial de Mn. Jaume Furnols va ser curta. Després de la vicaria de la parròquia de Sant Cristòfol de Súria, que llavors encara era del bisbat de Vic, i de la qual va conservar sempre molt bon record, fou nomenat rector de Sant Vicenç de Fals, una parròquia rural del Pla de Bages, amb una feligresia dispersa que li deixava força temps lliure. Aquest temps l'aprofità per a fer la llicenciatura en Dret Civil a la Universitat de Barcelona. Després va completar els seus estudis fent la llicenciatura en Dret Canònic a la Universitat de Navarra.

A partir de llavors es va dedicar predominantment a l'ensenyament i al dret. Va fer classes de religió i de llatí, lengua que dominava, al col·legi de Santa Rosa de les Germanes Dominiques de Manresa, al col·legi de Sant Miquel dels Sants de Vic i al col·legi de l'Escorial també de Vic. Igualment va ser professor d'elements de dret a l'Institut de Formació Professional de Vic.

El dret l'exercí sobretot en diferents responsabilitats a la Vicaria Judicial del bisbat. Des de l'any 1988 fins al 2010 va ser-ne el vicari judicial. La tramitació de les causes de nul·litat la va fer sempre amb gran esperit de servei. Volia resoldre problemes i ajudar la gent que sovint es trobaven en circumstàncies doloroses. Anava al gra: tan bon punt se li presentava una causa, frissava fins que podia tenir la sentència enllestida, d'acord, és clar, amb el dret i el sentit comú. De fet, de les sentències que va trametre al Tribunal Metropolità de Tarragona mai no n'hi van revocar cap.

Mn. Furnols tenia una gran intel·ligència. Va haver de lluitar tota la vida amb una vista molt deficient, que compensava amb una extraordinària memòria. En les seves homilies era concís, clar i agut. Una vegada va presidir la celebració de la missa de la Festa Major de Sant Pere de Torelló i, en acabar l'homilia, tothom es va posar a aplaudir; havien entès la claretat i l'oportunitat del seu sermó.

Els últims temps, a la Casa Sacerdotal de Vic, va estar molt afectat per la diabetis, una avançada ceguesa i la impossibilitat de caminar. Va conservar, però, la lucidesa mental fins al darrer moment. Que Déu li doni el repòs etern i que la llum perpètua l'il·lumini.

La missa pas a pas | Antoni Costa Vall-Hlovera

L'homilia és la predicació que ve després de l'evangelí de la missa i que consisteix en l'exposició i comentari de les lectures bíbliques durant el curs de l'any litúrgic, proclamades en la mateixa celebració eucarística. Serveix també per a convidar l'assemblea litúrgica a participar activament en l'eucaristia i viure de manera més plena la vida cristiana.

El prevere que presideix l'eucaristia té el deure d'acostar la Paraula de Déu proclamada a l'assemblea dels fidels, no sense haver-la escoltada abans i viscuda en la seva pròpia vida.

L'homilia ha de ser clara, intel·ligible, encarnada

en la realitat de la vida, proporcionada al conjunt de la celebració, i ha d'introduir en la participació sacramental del Memorial del Senyor.

El prevere, doncs, ha de considerar que és cosa seva dedicar-se amb especial diligència a la preparació, tant remota com pròxima, de l'homilia litúrgica, car aquesta és una tasca fonamental del ministeri dels pastors de l'Església. D'aquí que cal que sigui preparada acuradament, sense excloure l'ajut dels laics, si sembla oportú.

Acabada l'homilia, és convenient deixar un espai de silenci perquè ressoni en els oients de la celebració eucarística.

Esdeveniments papals: anem al gra... | Valentí Miserachs, pvre.

Deixant de banda tot el garbuix polític que estem vivint a Itàlia, gairebé és tema obligat en aquests dies parlar de la renúncia de Benet XVI i dels preparatius de cara a l'elecció del seu successor. Quanta tinta no s'escampa en els nostres periòdics —comptant-hi, doncs, també el nostre «Full»—, quina riuada de paraules i d'imatges no corre per tota la complexa xarxa audiovisual! Això sol vol dir que el tema de la religió, que molts voldrien donar com a extingit i mancat totalment d'actualitat, es demostra encara capaç d'interessar i de mobilitzar mig món i part de l'altre mig (i potser encara em quedo curt!). També és curiós que se m'adrecin, per tal d'obtenir una entrevista o un article, nombrosos mitjans de difusió del nostre país. És clar, jo sóc un vell «romà»; no és endebades que he passat cinquanta anys de la meua vida a la Ciutat Eterna. Algú fins i tot escriu que jo sóc el català amb el càrrec més rellevant dins el Vaticà! Deixo a la vostra consideració el que es pot deduir d'aquesta afirmació: si n'ha de ser, dissortadament, d'escassa, la representació catalana en els centres diccionals vaticans, que es puguin fixar en un pobre mestre de capella, constant en la seva feina, això sí, però amb un estil gairebé proper a l'anonimat! A més, quan passem a formar part del nombre dels «emèrits» (i em refereixo al càrrec de director del Pontifici Institut de Música Sacra), vol dir, en el millor dels casos, que ja no ets gran cosa, i en el pitjor, que és el meu cas, que ja no ets absolutament res. Depèn bastant de la consideració en què et puguin

tenir els teus successors. I crec que això valdrà també per al Papa «emèrit», salvant les degudes distàncies! Quedarà res de positiu del treball realitzat en l'arcada de tota una vida? Només Déu ho sap, i a les seves mans cal que ens posem, amb confiança i amb molta serenitat. També posem a les mans de Déu l'elecció del nou Sant Pare. Hem d'estar segurs que l'Esperit de Déu guia l'Església, més enllà de les maniobres i de les mateixes flaqueces humanes, o fins potser a través d'elles. Ja deien els nostres vells que «Déu sap escriure dret amb ratlles tortes». Amb aquesta confiança hem d'estar, puix que, també segons la saviesa popular, «no hem pas canviat d'Amo». Tota la tinta escampada per la insaciable curiositat humana, el vent l'eixugarà, el temps l'esborrarà, i, a nosaltres, només se'ns demanarà compte de si haurem sabut acompanyar amb la pregària confiada tant el papa Benet XVI, que es reserva de servir l'Església des del silenci, l'estudi i la contemplació, i potser també des del sofriment, com el nou Pontífex, el nom del qual, en el moment d'escriure aquestes ratlles, només el coneix Déu nostre Senyor. Deixant noblement de banda els gustos personals de cadascú, per a un creient no hi ha altra evidència que aquesta: que el Sant Pare que resultarà elegit en l'imminent conclave serà el legítim successor de Pere en la seu de Roma. Des d'ara ja li oferim la nostra obediència i la nostra afectuosa comunió en la caritat. Roma, 3 de març del 2013.

Pel·lícules | *La vida de Pi*

EUA, 2012. Director: Ang Lee.

Repartiment: Suraj Sharma.

Després d'un naufragi enmig de l'oceà Pacífic, el jove hindú Pi, fill d'un guarda de zoo que viatjava de l'Índia al Canadà, es troba en un bot salvavides amb un únic supervivent, un tigre de bengala amb qui viurà una emocionant, increïble i inesperada relació. El simbolisme de la pel·lícula evoca la fe en Déu, representat en el tigre, el qual ha merescut diverses interpretacions.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal

Santa Maria 1, 08500 VIC

Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:

mitjans-comunicacio@bisbatvic.com

SOLSONA: Júlia Ayala

Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA

Tel. 973 48 06 19

C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC

Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60